

Arrest

nr. 273 549 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 23 juli 1982 geboren in Evere, België.

Op 1 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2021 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

*"M., B. H. (R.R.: X)
nationaliteit: Rwanda (Rep.)
geboren te Etterbeek op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 23.07.1892 geboren werd te Etterbeek, maar samen met zijn ouders terugkeerde naar hun land van herkomst, zij werden afgevoerd van ambtswege op 03.06.1983. Op 22.03.2006 dient betrokkene een visumaanvraag type D in, in functie van zijn vader (die reeds in 1999 naar België was teruggekeerd en sinds 06.11.2002 over verblijfsrecht beschikte). Deze visumaanvraag wordt geweigerd op 11.08.2006 daar betrokkene niet kan genieten van een gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 gezien hij reeds meerderjarig was. Op 19.02.2013 dient betrokkene een visumaanvraag type C in, die geweigerd wordt op 5.03.2013. Op 11.12.2013 dient betrokkene opnieuw een visumaanvraag type C die wordt goedgekeurd op 06.01.2014. Op 14.01.2014 komt betrokkene aan in België. Hij dient een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn vader in op 30.01.2014. Deze aanvraag wordt echter geweigerd op 28.07.2014 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.11.2015. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurige verblijfsprocedures als buitengewone omstandigheid. Echter, uit het administratief blijkt dat betrokkene slechts één verblijfsprocedure in België doorlopen heeft, met name zijn aanvraag gezinshereniging. Deze aanvraag werd ingediend op 30.01.2014 en negatief afgesloten op 28.07.2014 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.03.2015. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was, maar enkel een proceduredocument dat bewees dat zijn aanvraag gezinshereniging in onderzoek was. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Temeer dat betrokkene reeds minder dan een jaar na zijn geboorte terugkeerde naar het land van herkomst en pas op 14.01.2014, ruim 31 jaar later, terugkeert naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn overleden vader de Belgische nationaliteit had verworven en dat zijn broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat zijn vader de Belgische nationaliteit had verworven, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die betrokkene momenteel verhindert om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Zijn vader is helaas reeds overleden op 22.09.2015 waardoor betrokkene zich niet nuttig meer kan beroepen op de aanwezigheid van zijn vader. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene jarenlang gescheiden leefde van zijn vader daar zijn vader reeds in 1999 naar België terugkeerde maar betrokkene in Rwanda bleef met zijn moeder en pas in 2014 naar België kwam. Ter staving van zijn banden met zijn vader legt betrokkene enkel een overzicht van geldtransfers voor in de periode van 01.01.2008 tot 27.01.2014 van zijn vader naar begunstigden in Rwanda (voornamelijk betrokkene). Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk waarom het feit dat hij jarenlang af en toe financiële steun ontving van zijn vader, zijn actuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Tenslotte wijzen we er op dat de twee aanvragen gezinshereniging van betrokkene met zijn vader beiden geweigerd werden. Het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging kan geen soort hoger beroep vormen tegen de afwijzing van zijn aanvragen gezinshereniging, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst erop dat zijn vader Belg was en dat hij samenwoont met zijn broer. Betrokkene beroept zich op het respect voor zijn recht op een gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn broer M.A. die over verblijfsrecht beschikt en zijn broer M.D. die over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene woont samen met zijn broer M.A. Echter, de band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. We wijzen er tenslotte op dat zijn broer M.A. reeds sinds 2003 in België verblijft en zijn broer M.D. reeds sinds 2011, terwijl betrokkene zelf pas in 2014 naar België kwam. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn broers. We merken tenslotte op dat betrokkene tevens de identiteitskaart voorlegt van dhr. M.P. van Belgische nationaliteit.

Echter, betrokkene verduidelijkt de familiebanden niet. Uit het administratief dossier kan evenmin afgeleid worden wat de familiebanden zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli

2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een kleine twintigtal getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze getuigenverklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Rwanda uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Rwanda. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het

vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren naar Rwanda om de aanvraag in te dienen. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat maar dat Rwanda een test op legt voor vertrek en bij aankomst voor iedereen, alsook een quarantaine van 24 uur bij aankomst. Reizen naar Rwanda blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Rwandese onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Rwanda terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we op dat het louter langdurig verblijf in een land niet aantoonde waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als

buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2014 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat hij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij zijn best zou doen om zich te integreren in de Belgische maatschappij door lessen te volgen, werk te zoeken en vrijwilligerswerk te doen, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij werkwillig zou zijn, dat hij gewerkt zou hebben als magazijnier, dat hij ingeschreven zou zijn als werkzoekende, dat hij vrijwilligerswerk gedaan zou hebben, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat er sprake zou zijn van daadwerkelijke banden met België, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat hij een bewijs van inschrijving als werkzoekende voorlegt evenals enkele loonfiches, een werkbelofte, een bewijs van deelname aan de opleiding 'orientation vers le futur', zeventien getuigenverklaringen, een aankoopbon van de mediamarkt, een medische attest dat stipuleert dat hij sinds 2014 wordt opgevolgd, een medische kaart Mediprima, formulieren inzake de opening van een zichten spaarrekening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn geboorte in België, zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de wet.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van nationaliteit en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn geboorte in België, zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van nationaliteit aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er in voorliggend dossier geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

Verzoeker kan onmogelijk akkoord gaan met de bestreden beslissing hieromtrent.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 01.09.2020 werd er weldegelijk uiteengezet waarom zijn vergevorderde integratie in België verhindert om terug te keren naar Rwanda.

a)

Zo maakt de verzoekende partij al sinds zijn geboorte deel uit van de Belgische samenleving. Verzoeker is in België geboren.

Verzoekers vader is Belg.

Verzoeker verblijft ondertussen 8 jaar in België waarbij hij zijn leven hier heeft opgebouwd.

Verzoeker kent de taal, heeft hier een kerngezin met zijn broer die hier een geldig verblijfsrecht heeft.

Verzoeker hier zijn kennissen en vrienden.

Zo legde hij verschillende aanbevelingsbrieven voor :

N. V., huisarts van verzoeker, schrijft het volgende:

"Mijnheer M. B. is gevolgd op mijn consultatie sinds 2014. Hij volgt steeds mijn medische raad op en neemt zijn gezondheid ter harte. Hij is goed geïntegreerd in de wijk & maatschappelijk leven.

Op de groepspraktijk neemt hij deel aan activiteiten georganiseerd in het kader van gezondheids promotie of andere culturele of ontspanningsactiviteiten. Een procedure van regularisatie zou hem minder onzekerheid leveren en alle kansen geven om zijn verder leven uit te bouwen en bij te dragen aan de maatschappij.

Opgemaakt te brussel op 16/01/2020"

De heer A. U. verklaart het volgende:

"Bonjour,

J'ai connu mr. B. M. en juin 2015 à Blankenberge, son histoire m'avait toucher profondément, ayant aussi dans ma vie un moment où je n'avais pas des papiers en ordre je comprenais sa souffrance. Ce qui m'avait le plus touché c'était sa motivation qu'il gardais malgré les épreuves. Ce n'est pas le genre des personnes à rester. Les bras croisés à subir son sort. Les nombres d'amis qu'il a réussi à faire en est la preuve. J'espère de tout cœur que 'il puisse être régularisé, à fin qu'il puisse travailler et pouvoir reprendre sa vie en main.

Recevez mes salutations les plus sincères

Fait à Blankenberge le 06/01/2020 »

Mevrouw A. C. laat volgende verklaring opnemen:

"Ik ken M. b. persoonlijk door mijn man M. C. Wij wonen in Blankenberge en kennen B. ongeveer sinds 2015. Het is een vriendelijke en respectvolle man. Hij zou zeker en vast geen mens kwaad doen. "

De heer Y. H. schrijft als volgt:

« C'est un monsieur respectueux, gentil, rigoureux et courageux. J'estime que mr. Mérite la confiance de nos autorités qu'il pourrait bénéficier d'une régularisation. Pour qu'il puisse contribuer à la société.

Fait à Blankenberge le 06/01/2020 »

Mevrouw R. V. verklaart het volgende:

"Ik werk als huisarts in de groepspraktijk waar mr. M. B. geregeld op consultatie komt.

Opgemaakt te Schaarbeek op 20/01/2020"

N. D. V. schrijft het volgende:

"Geachte meneer, mevrouw

Ik de V. N. heb meneer B. M. leren kennen via een vriend van mij.

Hij heeft mij zijn verhaal gedaan en zou het heel spijtig vinden moest hij niet bij ons kunnen blijven.

Want hij is een super goeie jongen en houdt hem aan alle afspraken van de wet.

Hij zou heel graag werk willen vinden en vooruit gaan in zijn leven maar spijtig genoeg geraakt hij maar niet in orde met zijn papieren. Hoop dat via deze weg snel in orde komt voor hem, want hij verdiend dit zeker en vast

Mvg

D. V. N.

Opgemaakt op 08/01/2020"

De heer N. J. F. verklaart:

« C'est un garçon intègre en tout cas a connaissance et au service et à l'écoute de son prochain, "je me puis senti dans l'obligation de le soutenir car il le mérite vraiment et je pense qu'il ferait un bon citoyen.

Fait à Blankenberge le 08/01/2020 »

De heer Y. M. schrijft:

«Je confirme l'avoir connue en 2016 mr. est Confiant que il veut la réussite ici en Belgique. Mérite d'accroche ce papier pour régularisation.

Fait à Blankenberge le 06/01/2020 »

De heer C. M. laat het volgende optekenen:

« C'est une personne que je considère comme un très bon ami. C'est au courant de l'année 2015 que j'ai eu l'occasion de le rencontrer. Il était de passage pour quelques jours à Blankenberge et étant donné que cela fait plusieurs années que j'y réside, un ami me l'a présenté.

C'est une personne que je considère devoir dans ses bottes, ayant une bonne conduite à tout égards. Un homme de valeurs à tout point de vie. En vie de servir son pays d'accueil, j'estime qu'il mérite une régularisation pour une meilleure intégration dans la société.

Fait à Blankenberge le 07/01/2020 »

Mevrouw J. C. schrijft het volgende:

« Monsieur B. M. est patient dans la maison médicale MPLP Schaerbeek, dont je suis la coordinatrice. Monsieur participe régulièrement aux activités de notre maison médicale. ' Il est intégré dans son quartier et nous parlons souvent des conditions et de la qualité de vie, ainsi que la vie associative dans la commune. Une procédure de régularisation lui permettrait de poursuivre avec moins d'insécurité cette vie sociale riche et de continuer à s'impliquer dans toutes ces activités. »

Mevrouw N. K. verklaart het volgende:

« Je soussignée, K. N., assistante sociale au MRAX déclare par la présente que monsieur M. B. F. né le 23/07/1982 à Etterbeek en Belgique; de nationalité Rwandaise, habitant à la rue Gallait, 35/ET02. Il est passé au MRAX la première fois lors d'une permanence le 06 mars 2018 il voulait se renseigner sur ses possibilités d'introduire une demande de régularisation de son séjour sur base de l'art 9bis. Ensuite il est revenu le 14 mars 2019 et le 29 novembre 2019 et le 3 décembre 2019. »

De heer Y. B. schrijft:

"Madame, Monsieur,

J'atteste par la présente que monsieur B. M. a fréquenté notre service du mois d'août 2017 au mois d'août 2018 dans le cadre d'un suivi de notre permanence d'accueil.

J'atteste par la présente que Monsieur s'est présenté aujourd'hui dans de notre permanence d'accueil.

Latitude Nord est un accueil de jour mis en place par le Programme de Prévention Urbaine de la commune de Schaerbeek. Le service se tourne vers toute situation relevant de la grande précarité et de l'errance urbaine. Il a pour objectif d'accueillir toute personne quelle que soit sa problématique ou sa situation (sociale, économique, sanitaire,...) dans un but de prévention, d'écoute, de soutien, d'accompagnement et d'orientation psychologique et sociale. En restant généraliste, l'équipe entend assurer un accueil « bas seuil » d'accès afin d'accompagner et d'orienter toute demande nécessitant une prise en charge plus spécifique.

Je vous prie d'agréer, madame, monsieur, mes salutations les plus sincères. »

Hieruit blijkt dat de verzoeker een netwerk heeft van vrienden en kennissen, waarmee hij i.t.t. wat verweerster voorhoudt met verschillende ook een hechte en affectieve band heeft. Het is dan ook moeilijk om België te verlaten, louter om een formaliteit te vervullen, gelet op zijn hecht netwerk

b)

Tevens heeft de verzoeker tijdens zijn legaal verblijf in België gewerkt:

In 2014 heeft hij zich ingeschreven als werkzoekende. Tevens heeft hij gewerkt als magazijnier. Ook was hij tevens vrijwilliger bij L'Ange Gardien Asbl, waar hij als afwasser en hulp insprong in de cafetaria.

De verzoeker heeft documenten neergelegd die zijn werkbereidheid hebben aangetoond:

- Bewijs van werkzoekende geldig tot 30/07/2014 ;*
- Loonfiche oktober 2016;*
- Loonfiche november 2016;*
- Werkbelofte The new Bristol;*
- Verklaring van vzw Samenlevingsopbouw;*
- Vrijwilligerswerk L'Ange Gardien Asbl.*

Verzoeker heeft zich thans ingezet voor de Belgische maatschappij en heeft hier kansen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Wanneer hij terug dient te keren naar het land van nationaliteit, is de kans groot dat hij geen werk zal vinden en niet in zijn eigen behoeftes kan voorzien.

c)

Verder heeft verzoeker doorheen zijn legaal verblijf Nederlandse lessen gevolgd. Ook hiervan heeft hij bewijzen voor gelegd in het initieel verzoekschrift:

- Verklaring volgen van Nederlandse lessen sinds 15.01.2020*

Verweerster heeft aldus niet voldoende rekening gehouden met verzoekers stappen naar integratie, zijn familiale banden, zijn vriendennetwerk, tewerkstelling en het leren van de Nederlandse taal.

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk om zijn familie, vrienden en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen in Rwanda dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

Verzoeker heeft op heden een sterke band met België en dient dan naar Rwanda te gaan, waar hij nergens terecht kan en geen onderdak heeft.

Hij woont al meer dan 8 jaar onafgebroken in België en beschouwt het als zijn land. Verzoeker kan hier tevens aan het werk van zodra hij over de juiste arbeidsvergunningen beschikt.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Rwanda te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De langdurige verblijfsprocedures ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De familiebanden in België ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *De onveilig verblijfsituatie in Rwanda ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- 4.4

Met betrekking tot zijn integratie en werkbereidheid

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf, wat geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is.

Verzoeker heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

b)

De verzoekende partij spreekt niet alleen Nederlands, hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden, wat ook in het verzoekschrift en hierboven is uiteengezet.

Verweerster heeft met deze elementen in zijn geheel geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het onderzoek is thans onzorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

- 4.5

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Het artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familieleven te waarborgen (zie onder meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Bovendien kan het art. 8 EVRM zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9bis Vw (zie onder meer RVV 5.09.2016; RVV 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RVV 31.03.2017; RVV 22.06.2017; RVV 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RVV 30.01.2015; RW 29.07.2015).

De verzoeker woont bij zijn broer A. H. M. geboren op 03/10/1980, RR 80.10.03 269 33, een geldige verblijfstitel heeft.

Verzoeker heeft affectieve banden met zijn broer, die hem dan ook onderdak biedt en onderhoudt. Verzoeker is thans wel degelijk afhankelijk van zijn broer.

In casu betreft de familiale situatie van verzoeker weldegelijk een buitengewone omstandigheid:

Voor eerst dient nogmaals te worden aangehaald dat verzoeker hier is geboren in België en hij België ziet als zijn land. Hij is hier ondertussen al meer dan 8 jaar ononderbroken. Hij heeft zijn identiteit hier dan ook gevormd.

De verzoekende partij wenst op de merken dat een reis naar Rwanda in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding vormt met zijn broer. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zullen krijgen, waardoor hij voor altijd in Rwanda zal moeten blijven.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht..

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot

onontvankelijkheid wenst te bereiken. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM

4.6.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Rwanda te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Rwanda zou gaan om aldaar via de diplomatieke post louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij in haar aanvraag heeft gewezen op haar geboorte in België, haar langdurig ononderbroken verblijf, haar langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van nationaliteit, haar integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Volgens de verzoekende partij is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij stelt dat zij geïntegreerd is, een netwerk heeft van vrienden en kennissen met wie zij in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt ook een hechte en affectieve band heeft. Zij stelt dat ze werkbereid is en ook heeft gewerkt en Nederlandse lessen heeft gevolgd. De verzoekende partij stelt dat zij nergens onderdak heeft in Rwanda en daar niet terecht kan. De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden volgens haar elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt volgens haar niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat er in deze samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van nationaliteit terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen. Wat het privé- en gezinsleven betreft stelt de verzoekende partij dat zij bij haar broer woont, die een geldige verblijfstitel heeft. Zij heeft met hem affectieve banden, hij biedt haar onderdak, en onderhoudt haar. Zij is volgens haar dan ook afhankelijk van haar broer. De verzoekende partij wenst op de merken dat een reis naar Rwanda in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins een tijdelijk scheiding vormt met haar broer. Er is volgens haar immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor zij voor altijd in Rwanda zal moeten blijven. Er moet volgens de verzoekende partij dan ook een afweging worden gemaakt tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van de verzoekende partij. Deze belangenafweging is volgens de verzoekende partij *in casu* niet gebeurd.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt worden de buitengewone omstandigheden niet gedefinieerd in de wet. Uit de rechtspraak blijkt inderdaad dat het om omstandigheden moet gaan die het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omstandig heeft gemotiveerd over alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen en heeft beoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij van oordeel is dat er sprake moet zijn van overmacht. Evenmin haalt de verwerende partij aan dat de buitengewone omstandigheden onvoorzienbaar moeten zijn.

De verzoekende partij is het niet eens met de beoordeling die gemaakt werd door de verwerende partij en herhaalt de elementen die zij in haar aanvraag heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Ze stelt dat deze elementen het haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Door enkel de ingeroepen buitengewone omstandigheden te herhalen en te stellen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de verwerende partij van deze elementen in de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Deze uitzondering dient dan ook strikt te worden geïnterpreteerd. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het

verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maakt tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de integratie correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

De verzoekende partij stelt dat zij nergens onderdak heeft in Rwanda en daar niet terecht kan, maar zij maakt deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partij betwist bovendien ook niet de motieven van de bestreden beslissing die wijzen op een tegenindicatie van deze loutere bewering, en die luiden als volgt:

“Temeer dat betrokkene reeds minder dan een jaar na zijn geboorte terugkeerde naar het land van herkomst en pas op 14.01.2014, ruim 31 jaar later, terugkeert naar België.”, en “We wijzen er tenslotte op dat zijn broer M.A. reeds sinds 2003 in België verblijft en zijn broer M.D. reeds sinds 2011, terwijl betrokkene zelf pas in 2014 naar België kwam. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn broers.”

Wat de aangevoerde schending van het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij met haar broer betreft, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer, de afhankelijkheid van de broer ten aanzien van de verzoekende partij, de reële banden tussen de verzoekende partij en haar broer. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij affectieve banden heeft met haar broer, hij haar onderdak biedt en haar onderhoudt. Wat betreft de samenwoning wordt deze niet betwist door de verwerende partij. Echter is zij van oordeel dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die een terugkeer naar Rwanda in de weg staan. Zo merkt zij op dat de broer M.A. van de verzoekende partij, waarmee zij thans samenleeft, al in België leeft sinds 2003, terwijl de verzoekende partij pas in 2014 naar België kwam. De verwerende partij merkt aldus op dat de verzoekende partij wel degelijk perfect in staat was om langere tijd gescheiden van haar broer te leven. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. Zoals de verwerende partij overigens ook opmerkt in de bestreden beslissing keerde de verzoekende partij minder dan een jaar na haar geboorte samen met haar ouders terug naar Rwanda, alwaar zij toch tot 2014 verbleef. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij onderhouden wordt door haar broer, maakt zij deze bewering echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Niettegenstaande dat de verzoekende partij reeds 8 jaar met haar broer samenleeft, maakt zij niet aannemelijk dat er sprake is van een bijkomende afhankelijkheid. Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, worden niet aangetoond. Zij maakt niet aannemelijk dat zij grote problemen zou ondervinden mocht zij terugkeren naar Rwanda. Zij leefde reeds jarenlang gescheiden van haar broer

en zij toont geenszins aan dat de band die zij heeft met haar broer verbroken zou worden bij een terugkeer naar Rwanda. De motieven van de bestreden beslissing zijn niet kennelijk onredelijk, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien wel degelijk een belangenafweging in het kader van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij. De betreffende motieven luiden immers als volgt:

“Het feit dat zijn overleden vader de Belgische nationaliteit had verworven en dat zijn broer legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”, en *“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst erop dat zijn vader Belg was en dat hij samenwoont met zijn broer. Betrokkene beroept zich op het respect voor zijn recht op een gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn broer M.A. die over verblijfsrecht beschikt en zijn broer M.D. die over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene woont samen met zijn broer M.A. Echter, de band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. We wijzen er tenslotte op dat zijn broer M.A. reeds sinds 2003 in België verblijft en zijn broer M.D. reeds sinds 2011, terwijl betrokkene zelf pas in 2014 naar België kwam. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn broers. We merken tenslotte op dat betrokkene tevens de identiteitskaart voorlegt van dhr. M.P. van Belgische nationaliteit.*

Echter, betrokkene verduidelijkt de familiebanden niet. Uit het administratief dossier kan evenmin afgeleid worden wat de familiebanden zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een kleine twintigtal getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze getuigenverklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008,

Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Rwanda uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verzoekende partij wenst op de merken dat een reis naar Rwanda in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis geenszins een tijdelijke scheiding vormt met haar broer. Er is volgens haar immers geen enkele garantie dat zij een positief antwoord zal krijgen, waardoor zij voor altijd in Rwanda zal moeten blijven. De verzoekende partij maakt deze loutere bewering echter niet aannemelijk. Haar aanvraag zal immers pas ten gronde worden behandeld wanneer zij die op de wijze door de wet voorzien indient vanuit het land van herkomst. Zij kan dan ook onmogelijk vooruit lopen op een eventuele toekomstige beoordeling van haar aanvraag ten gronde.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige, zeer uitgebreide motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU